

день така безчестно влачахъ по улицы—тѣ кърваво-то му тѣло. Рѣшавать закаланіето на прѣдателитѣ които го бѣхъ убили и въ сѣщото врѣме завтекохъ ся да търсятъ остаткитѣ му за да ги донесѣтъ тържественно..... Стигнахъ на мѣстото дѣто бѣхъ го вверлили..... Изнамѣрватъ безобразнѣтъ главѣ на уважаемыйтъ си, прилѣпятъ ѣхъ на трупѣтъ, измыватъ го въ водитѣ на Чевето, колѣнчатъ около него, плачатъ, молятъ ся прѣдъ мрътвѣтъ му остатки, като прѣдъ мощитѣ на мученикъ, и кадяще ги съ почитаніе, покрыхъ ги съ багряницѣ, съ злато и цвѣтя, украсихъ ги съ чувотныйтъ Кармилскый кръстъ и ги разносахъ низъ градѣтъ тържественно. А безбройныйтъ гласъ : — Ето Мазаніель ! Мазаніель въскрѣснѣ ! Смаѣ и уплаши Испанцитѣ и Французитѣ, флотѣтъ и стражѣтъ. И самытъ Подкраль и самъ Гюизи които бѣхъ видѣли какъ отсѣкохъ главѣтъ на рыбарина, осѣщахъ единъ суевѣренъ страхъ. Колкото за народѣтъ всякой може да разбере каквы надѣжды го окрылахъ. Всякой ище да види, да ся допрѣ до полу-богѣтъ мрътвѣ или живѣ. И отъ тѣзи които бѣхъ сполучили да видятъ трупѣтъ му изъ близу, едни плачахъ и думахъ : — Мрътвѣ е но свѣше ныуправя ; а други : — Спи или е глѣкнѣлъ въ дълбокъ сѣнь, но слѣдъ малко ще стане и ще сгромоли непріятелитѣ на Неаполь ! и тѣй безбройното спѣство стига на черквѣтъ Кармилскѣ, наводнява съ вълмытъ си стаѣлытъ приготвленія за Шатильоновѣтъ сватбѣ и стѣпкуба разхвърленнытъ за него по пѣтищата цвѣтя. Иститѣ рѣщѣ които бѣхъ въздигнали за него прѣстолю и сѣнища (кіошкове), сега ги срупаватъ прѣдъ Мазаніела. А тѣлото го слагатъ въ храмѣтъ въ най свѣтло носило, обградяватъ го съ вситѣ знамена отъ прѣдградіята и отъ художнически—тѣ стѣсловія и оставятъ стражѣ. Отъ страхъ всичкото духовенство ся събра, тѣй и вситѣ началници отъ едно началство, както и осѣмъ дворяне отъ Подкрала въ чиновническитѣ си прѣмѣны и свѣщеносяще. А погребалното послѣдованіе ся извърши съ